

470: Türkiye'de Bazı Davetçiler Hakkında

Tarık Ebu Abdullah

27 Şub, 2020

<https://ilimvecihat.com>

SORU

Esselamu aleykum ve rahmetullahi ve berakatuh hocam. Rabbim sizlerin ilminizi arttırsın. Ben sorumu Tarık hocaya sormak istiyorum. Rabbim sizleri İslam üzere sabit kılsın. Hocam benim sorum, Türkiye’de kalıp, Halis Bayuncuk, Murat Gezenler ve yeni çıkan bu kişilerin talebeleri ile bizlerin akidesi aynı mıdır? İnsanları Tevhidi anlattıklarını söylüyorlar lakin Cihad etmiyorlar. Onların İslam anlayışı çok kolay hocam. Cihad yok ve Emri bil maruf nehyi anil münker yok. Tevhidi onlarla öğrenen bir kişiye sizin nasihatınız ne olurdu? Bizlere bu konuda yardımcı olursanız çok seviniriz. Rabbim sizlerin ve medyaçıların amellerini kabul eylesin.

CEVAP

Ve aleykumusselam ve rahmetullahi ve beraketuhu. Hamd Allah’a mahsustur.

Muhterem kardeşim bir Müslüman için mutlak surette en önemli şey tevhiddir. Zira sahih tevhid onu sahih din sahibi yapar. Ve sahih din sahibi olması insanın dünya ve ahiret saadeti için şarttır. Bunun için tevhid ilmi şüphesiz en önemli ilimdir. Allah (*subhanehu ve Teâlâ*) şöyle buyurmuştur:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

“Onun için bil ki Allah’tan başka ilah yoktur. Hem kendi günahın hem de mümin erkekler ve kadınlar için mağfiret dile.” (Muhammed 19)

Bu ayeti kerime Medine’de inmiştir. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi vesellem*)’in senelerce verdiği tevhid davasından sonra yine Allah (*azze ve celle*) ona tevhidi bilmeyi emretmiştir. Bu da tevhid ilminin ve onu tedris etmenin ehemmiyetine delalet eder. Ayrıca Allah (*azze ve celle*) bu ayeti kerimede amelden önce ilmi emrediyor ve hususen tevhid ilmini emrediyor. Zira amelin kabul şartı şüphesiz tevhittir.

Ve başka birçok delilde tevhidin ve ilminin ehemmiyetini görmek mümkündür. Dolayısıyla bir Müslüman her daim tevhidi öğrenmesi gerekir. Özellikle insanların ve ahvalin değişmesiyle zamana ve mekâna göre tevhide taalluk eden meselelerin de değiştiğini görürüz. Eskiler indinde çok konu olmayan ama bugün bizim için çok önemli olan mevzular vardır. Mesela hâkimiyet meselesi, vela ve bera meselesi veya şirku’l-ekber’de cehaletin mazeret olup olmaması meselesi gibi meseleler. Sürekli yeni nazil meseleler vaki olduğu için bu meselelerde sahih tevhidin neler gerektirdiğini bilmek lazımdır. Bu da

sürekli ve daimi surette tevhid ilminin tedrisini gerektirir.

Türkiye halkının ve Türkiyeli Müslümanların bu bapta eksiklikleri kesindir. Dolayısıyla elbette Türkiye’de bir tevhid daveti lazımdır. Bu manada soruda zikrettiğin kardeşlerin emeğini takdir ediyorum. Kendilerini takip etmiyorum ama değişik vesilelerle Türkiye halkına kendi doğrularına göre tevhid anlatmaya çalıştıklarını biliyorum. Şu var ki kendileriyle tevhidi genelde tahdid etmekte değil ama tevhidin kısımlarında ve muhtevasında ve bu kısımlara bina eden teferruatta ve bunlarla alakalı olan hükümlerde ihtilaflarımız kesin mevcuttur. Özellikle tekfir bahsinde ihtilaflarımız çoktur. Buna ilaveten davetin üslubu ve siyasetiyle alakalı da ihtilaflarımız vardır. Onlar bizi Müslüman kabul ediyorlar mı bilmiyorum ama biz onları Müslüman kardeşlerimiz olarak kabul ediyoruz. Bana göre ilim olarak ortaya koyduklarının arasında yanlışlar veya eksikler çoktur, bazısı da doğrudur. Ama görüşlerinin birçoğu aşırıdır, sahabe (*radiyallahu anh*)’un mezhebine uygun değildir. Bunun için ben bu kişilerden tevhid öğrenmeyi tavsiye etmiyorum. Bunu daha önce de yazmıştım. Bunun esasta sebebi kendileri eserci olmaktan çok akılcı oldukları içindir. Bundan ötürü selefleri bulunmayan çok muhdes görüşlere sahiptirler. Bunun da temelde sebebi Arap dilinde yetersizlikleridir. Semavi nasları şari’nin muradına uygun anlayamıyorlar ve neticesinde kendi zanlarına göre yorumluyorlar. Buna ilaveten umumen usuli ilimlerdeki eksiklikleri ve hususen Hadis Ehli’nin usuli ilimlerdeki eksiklikleri sebebiyle de nasları mahalli dışında uyguluyorlar. Onları takip eden Müslümanlar bu kişileri selefin yolunda zannediyorlar ama değiller.

İmam el-Buhari (*rahimehullah*) İmam Veki’ ibnu’l-Cerrah (*rahimehullah*)’ın şöyle dediğini aktarmıştır: “*Kim hadisi olduğu gibi alırsa o sünnet sahibidir. Ve kim hadisi kendi hevasını (görüşünü) güçlendirmek için alırsa o bidat sahibidir.*”[\[1\]](#)

Dikkat et! Her ikisi de hadisi almıştır. Zahirde her ikisi de hadise tabidir. Lakin biri sünnet sahibidir diğeri ise bidat sahibidir. Görüşünde hadise tabi olan o sünnet sahibidir. Görüşüne göre hadisi alan veya reddeden veya kendi ihdas ettiği ölçülere göre tevil eden ise o bidat sahibidir.

İmam ibni Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle der: “*Ümmette tefrika ve ihtilaflar ortaya çıkınca tefrika ve ihtilaf ehli fırkalara bölündü. Tevhitte, sıfatlarda, kaderde, Rasûle imanda ve diğer mevzularda dayanakları bâtında, hakikatte Kur’an ve iman değil kendi şeyhlerinin ihdas ettikleri asıllar olmuştur. Kur’an’dan bu asıllara uygun olduğunu düşündükleriyle ihticac ettiler. Kendi asıllarına ters düşenleri ise kendi asıllarına uygun tevil ettiler.*”[\[2\]](#)

Mutezilenin büyüklerinden olan Amr ibnu Ubeyd tabiinden olan İmam Ebu Amr ibnu'l-Ala (rahimehullah)'a geldi ve şöyle dedi: "Ey Ebu Amr! Allah vadinden döner mi?" Ebu Amr (rahimehullah) "Hayır!" dedi. Amr ibnu Ubeyd "Pekâlâ, Allah bir amele bir cezayı vaat ettiğinde bu vadinden döner mi?" diye sordu. Bunun üzerine Ebu Amr (rahimehullah) ona şöyle cevap verdi: "Ey Ebu Osman!^[3] Bu (bozuk görüş) sana acemlikten (fasih Arapça sahibi olmaktan) gelmiştir. Arabın dilinde الوَعْدُ (vaat) ile الوَعِيدُ (vaît) aynı değildir. Arap bir cezayı vaat ettikten sonra (vaît ettikten sonra) cezalandırmamayı bir ayıp olarak veya vaatten dönmek olarak görmez. Bilakis bunu cömertlik ve fazilet kabul eder. Ama bir iyiliği vaat ettikten sonra onu yerine getirmemeyi bir ayıp kabul eder." Amr "Arabın dilinde bunu bana gösterebilir misin?" deyince Ebu Amr (rahimehullah) "Evet" dedi ve Âmir ibnu Tufeyl'in şu beytini okudu:

وَإِنِّي وَإِنْ أَوْعَدْتُهُ أَوْ وَعَدْتُهُ

لَمْخُلْفُ إِيعَادِي وَمُنْجَزُ مَوْعِدِي

Muhakkak ben vaît veya vaat ettiğimde...

Vaâdimden dönerim ama vaadimi kesinlikle yaparım

Mutezile Allah (azze ve celle)'nin büyük günahları affedeceğini kabul etmiyordu. Allah vaadinden dönmez diyorlardı. Çünkü bu Allah (celle celaluhu) için bir kusur olurdu. Bu görüşlerine delil olarak da لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعْدَهُ gibi ayetler getiriyorlardı. İmam ibnu'l-Ala (rahimehullah) da ona Arabın yanında vaat edilmiş cezayı (وَعِيد) vermemek ayıp ve kusur değil bilakis büyüklük ve fazilet olduğunu, vaat edilmiş iyilikten (وَعْد) dönmenin kusur ve ayıp olduğunu izah etmiştir. Yani Allah (celle celaluhu) vaadinden asla dönmez ama vaâdinden dönmesi O'nun büyüklüğünden ve merhametindedir.

İşte bu kardeşlerimiz de arabın dilindeki yetersizliklerinden dolayı ve kendi akıllarıyla ihdas ettikleri bazı kaideleri nasırların üzerinde hakem kıldıklarından dolayı selefî olmayan muhdes görüşlere varmışlardır. Dolayısıyla Müslümanlara bu kardeşlerin yolunu izlememeyi tavsiye ediyorum.

Allah yolunda cihadı terk etmelerine gelince bu daha da büyük bir fesattır. "Nasıl? Tevhidi yanlış anlatmaktan daha fasit ne olabilir ki?" denilebilir. Doğru! Tevhid bahsinde hatanın ve eksikliğin fesadından daha büyük bir fesat yoktur. Bu mutlaka böyledir. Ancak bazı şeyler, velev ki kendi zatlarında daha

önemsiz olsalar da, muayyen hallerde daha önemli konuma gelebilirler.

Şüphesiz sahih iman cihad fi sebilillah'tan daha değerli ve önemlidir. Zira imansız cihadın hiçbir zaman faydası yoktur. Ama imanın her zaman cihada ihtiyacı yoktur. Bununla beraber bazı haller vardır cihad imana mukaddemdir. Zira o halde cihad olmadan iman olmaz. Bu halde cihadın imandan önce gelmesi onun imandan daha üstün olduğundan ötürü değildir. Ama imanın varlığı için şart olduğu içindir. Bunun için bazı nasslarda cihad imandan evvel zikredilmiştir. Mesela İmam Muslim (*rahimehullah*)'ın Ebu Katade (*radiyallahu anhu*)'dan ihraç ettiği hadiste olduğu gibi:

أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَامَ فِيهِمْ فَذَكَرَ لَهُمْ أَنَّ الْجِهَادَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْإِيمَانَ بِاللَّهِ أَفْضَلُ
الْأَعْمَالِ

“Rasûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) aralarında kalkıp Allah yolunda cihadın ve Allah'a iman etmenin en faziletli amel olduğunu zikretmiştir.”

Burada cihadın imandan evvel zikredilmesi cihadın imandan daha değerli ve önemli olduğu için değildir ama imanın varlığı ve muhafazası için şart olduğu içindir. Bu aynı Allah (*subhanehu ve Teâlâ*)'nın şu kavli gibidir:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ. وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ
وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

“Ey iman edenler! Bir topluluk ile karşılaştığınızda sebat edin. Ve Allah'ı çokça zikredin ki felah bulasınız. Ve Allah ve Rasûlüne itaat edin. Birbirinizle çekişmeyin. Sonra feşele uğrar ve gücünüz gider. Ve sabredin! Muhakkak ki Allah sabredenlerle beraberdir.” (el-Enfal 45,46)

Şüphesiz ki sebat etmek zatında Allah ve Rasûlüne itaat etmekten daha önemli ve değerli değildir. Ama düşmanla karşılaştığın zaman ilkin lazım gelen sebat etmektir. Ancak bundan sonra Allah ve Rasûlüne itaat etmen mümkündür.

Veya can şüphesiz Allah'ı ispat etmekten daha önemli ve değerli değildir. Ama sahih ikrah halinde canı korumak için Allah (*azze ve celle*)'yi kalben değil, ama dil veya bedenle inkâr etmek caizdir. Zira dilin veya bedeninin Allah (*azze ve celle*)'yi ispat edebilmesi için hayatta olması şarttır. Bu mesele ruhsat babındandır ve kıyasa açık değildir.

İşte cihadın bazı nasslarda imana takdim edilmesinin sebebi de bu baptandır.

Bu hususen bizim zamanız için geçerlidir. Fitnelerin, fesadın ve küfrün çoğaldığı şu zamanda cihad sahibi olmayan dinini asla muhafaza edemez. Ne yaparsa yapsın muhafaza edemez. Buna hem vaka şahittir hem de nass delalet etmektedir.

Vakaya gelince, cihad sahibi olmayanların nasıl Tevhid davasından döküldüklerini, zamanla yeni tavizler verdiklerini herkes müşahede ediyor. Cihad ederken oy kullanmayan, çocuklarını okula göndermeyen, askere gitmeyenler artık bunları yapmaya başladılar. Bunun kapısını da kendilerine yaptıkları İslam daveti açtı. İçinde yaşadıkları topluma İslam'ı anlatmak için topluma asimile olmayı kabul ettiler. Sorduğun kişiler ve tebaaların çoğu henüz bu durumda değiller ama onlar da zamanla benzer bir hale geleceklerdir. Allah'ı A'lem.

Nassa gelince İmam Ebu Davud (*rahimehullah*)'ın ibni Ömer (*radiyallahu anhu*)'dan ihraç ettiği hadiste Rasûlullah (*sallallahu aleyhi vesellem*) şöyle buyurmuştur:

إِذَا تَبَايَعْتُمْ بِالْعَيْنَةِ وَأَخَذْتُمْ أَذْنَابَ الْبَقَرِ وَرَضِيْتُمْ بِالزَّرْعِ وَتَرَكْتُمُ الْجِهَادَ سَلَطَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ ذُلًّا لَا يَنْزِعُهُ
حَتَّى تَرْجِعُوا إِلَى دِينِكُمْ

“lyne yoluyla alışveriş yaptığınız, öküzlerin kuyruğuna yapıştığınız, tarım işlerinden razı olduğunuz ve cihadı terk ettiğiniz zaman Allah size öyle bir zillet musallat eder ki dininize dönünceye kadar onu üzerinizden almaz.”

حَتَّى (hatta) burada إِلَى أَنْ (*ila en*) manasında gaye harfidir ve gaye olanın ancak onun için matlup olanın vaki olmasıyla tahakkuk edeceğine delalet eder. Gaye zilletin üzerimizden alınmasıdır. Bunun için Allah (*azze ve celle*)'nin bizde emrettiği dinimize dönmektir. دِينِكُمْ (*dinikum*) mufret marifeye izafet edilmiştir, bu da umum ifade eder. Yani bütün dininize, dininizin tamamına dönün manasındadır. Dinimizi kaybetmemizin sebebi ise dünyaya yerleşmiş olmamız ve hilelerle haramları murad etmemiz ve cihadı terk etmiş olmamızdır. Yaşadığımız zilletin sebebi budur.

Dolayısıyla Müslümanlar fesada uğradığı zaman dinin tümü cihattan ibarettir. Dini muhafaza edecek olan ancak cihattır. Cihad ederseniz dininizi koruyabilirsiniz. Ama cihadı terk ederseniz ifsad olacaksınız.

Bu kardeşlerin de içinde buldukları büyük fesat budur. Cihadı terk etmeleri ve Müslümanları cihattan men etmeleri. Cihad cemaatlerine karşı düşmanlıkları gün geçtikçe daha da arttığını görüyoruz. Cihad cemaatlerine yönelttikleri asılsız suçlamalarla kendi cihatsızlıklarını meşrulaştırmaya

çalışıyorlar. Ama hususen şu zamanda cihad dinin ta kendisidir. Ve onlar bu gidişatlarıyla dinlerini koruyamayacaklardır. Allah'u A'lem.

Onlar bunu kabul etmeseler de biz yine şöyle diyoruz:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

“Uğrumuzda cihad edenleri elbette ki yollarımıza hidayet edeceğiz. Şüphesiz ki Allah muhsinlerle beraberdir.” (el-Ankebut 69)

İmam ibni Teymiyye (rahimehullah) şöyle demiştir: “İşte bunun için cihad hidayete muciptir. Bunun delili Allah (subhanehu ve Teâlâ)’nın **“Uğrumuzda cihad edenleri elbette ki yollarımıza hidayet edeceğiz”** kavlidir. Böylece Allahu Teâlâ cihadı tüm yollarına hidayet kılmıştır. Bunun için iki imam Abdullah bin Mubarek ve Ahmed bin Hanbel ve başkaları şöyle demişlerdir: “İnsanlar bir şeyde ihtilaf ettikleri zaman Hendek ehline (yani savaş ve ribat ehline) bakın. Zira hak onlarla beraberdir. Çünkü Allah **“Uğrumuzda cihad edenleri elbette ki yollarımıza hidayet edeceğiz”** buyurmaktadır.” Bu durum Allah yolunda savaşanlar için söz konusudur. Önderlik için veya mal için veya taassuptan ötürü savaşanlar için değil. Bilakis bu durum sadece din tümüyle Allah’ın olsun diye ve Allah’ın kelimesi en yüce olsun diye savaşanlar için geçerlidir.”^[4]

Bizi cihad’a hidayet eden ve canımızı dini uğruna feda etmekle onurlandıran Allah’a hamd olsun.

---

¹ - Kitabu Rafi’l-Yedeyn Fi’s-Saleti, 105. Daru ibni Hazm, 1.baskı h.1416

² - Mecmuu’l-Fetava, 13/58. Daru’l-Vefa, 3.baskı h.1426

³ - Amr ibnu Ubeyd’in künyesidir

⁴ - Mecmuu’l-Fetava, 28/442. Daru’l-Vefa, 3. baskı h.1426